

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

« Άκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμούς μητρός σου· στέφανον γὰρ χαρίτων ἔξη σὴ κορυφῇ, καὶ κλειὸν χρύσειον περισφραγίσει.»
 Ηκροατικαὶ Σόλομωντος.

'Εκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακερδάρα.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΚΔΙΚΩΜΕΘΑ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΗΜΩΝ.

« Πῶς νὰ ἐκδικώμεθα τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν! » Νομίζω, ὅτι ἀκούω παιδία τινά, ὅτι ἀποκρίνονται τὸ ἐξῆς. « Ἀλλά, δὲν μᾶς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθροὺς μας; » Ναί, μικροὶ μου φίλοι· καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς εἰπῶ τῶρα πῶς νὰ ἐκδικῆσθε αὐτοὺς μὲ τὴν ἀγάπην.

Ἦκουσα μίαν φορὰν, ὅτι ἐλάλουν διὰ δύο μικρὰς ἀδελφάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία ὠνομάζετο Μαρία, ἡ δὲ ἄλλη Φανῆ, καὶ τῶν ὁποίων οἱ εὐγενεῖς γονεῖς κατέβαλον πολλοὺς κόπους νὰ ἐντυπώσωσιν εἰς τὴν νεαράν καὶ ἀπαλὴν καρδίαν των τὴν παραγγελίαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ταύτην. « Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς σας· εὐλογεῖτε ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σᾶς καταρῶνται, κτλ.» καὶ θέλετε ἰδεῖ, ὅτι οἱ ἐνάρετοι ἐκείνοι γονεῖς δὲν ἐκοπίασαν ματαίως.

Ἡ Μαρία καὶ ἡ Φανῆ δὲν ἔχαιρον καλὴν ὑγείαν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠμπόρουν νὰ περιπατῶσι πολλὴν ὥραν· ὁ πατήρ των λοιπὸν ταῖς ἠγόρασεν ἐν ἀμαξάκι διὰ νὰ ἐμβαίνωσιν εἰς αὐτὸ καὶ νὰ τὰς σύρῃ ἡ τροφός των, ὅτε ἦτο καλοσύνη. Ἐκεῖ δὲ πλησίον τῆς οἰκίας των, εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς δρομίσκου ἐκάθητο ἐν κακὸν παιδίον ὀνομαζόμενον Θωμᾶς, τὸ ὁποῖον ἐκαιροφυλάκτει πότε νὰ περάσῃ τὸ ἀμαξάκι διὰ νὰ πετροβολήσῃ καὶ νὰ ὑβρίσῃ τὰ κοράσια, καὶ πολλάκις ἐδοκίμαζε ν' ἀναποδογυρίσῃ καὶ τὸ ἀμαξάκι. Καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπέφερον αἱ καλαὶ ἀδελφαὶ τὴν κακοτροπίαν του ταύτην μὲ ὑπομονήν· ἀλλὰ μίαν πρωΐαν ἡ Μαρία ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Θωμᾶν. Καὶ πῶς νομίζετε ἐζήτησε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ; νὰ τὸν κτυπήσῃ καὶ αὐτὴ μὲ τὴν πέτραν ἢ μὲ τὸ ξύλον; ὦ! ὄχι, βέβαια. Ἡ Μαρία ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸν τρόπον. Ἐπῆρεν ἐν ὠραῖον γλύκυσμα κοκκισμένον μὲ ζάχαριν, τὸ ἐδίπλωσεν

εἰς ἐν χαρτίον καὶ τὸ ἐφύλαξεν εἰς τὸ θυλάκιόν της. Ὅτε δὲ ἦσαν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρομίσκου, ὁ Θωμᾶς, κατὰ τὴν συνθήειάντου, ἐστέκετο ἐκεῖ, καὶ ἦτο ἐτοιμὸς νὰ πετροβολήσῃ τὰ κοράσια. Ἀλλὰ πρὶν λάβῃ καιρὸν διὰ νὰ ρίψῃ τὴν πέτραν, ἡ Μαρία τὸν ἐφώναξε λέγουσα· Θωμᾶ, σὲ ἀγαπῶ! Θωμᾶ, σὲ ἀγαπῶ, καὶ συγχρόνως ἐξέβαλε τὸ γλύκυσμα καὶ δεικνύουσα αὐτὸ τὸν ἐκραξε καὶ τοῦ τὸ ἔδωκεν. Ὡ! πόσον ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἐβλέπετε, πῶς περιπάτει ἀργά, ἀργά εἰς τὸ πλάγι τοῦ ἀμαξακίου, μὲ τὰ ὀμμάτια κατεβασμένα πρὸς τὴν γῆν, καὶ μὲ τὸ ρυπαρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον κατακόκκινον ἀπὸ τὴν ἐντροπήν, δὲν ἠθέλετε τὸν λησμονήσῃ ποτέ! Τόσον δὲ ἐντροπιάσθη, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα καὶ ὑπεσχέθη, ὅτι ποτὲ πλέον δὲν ἠθέλεν εἶσθαι τοιοῦτο κακὸν παιδίον. Καὶ τῶνόντι ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν του· διότι ἔκτοτε ἦτο πρόθυμος ὁ Θωμᾶς νὰ περιπατῇ ὀπίσθεν τοῦ ἀμαξακίου μὲ καθαρὸν καὶ γελαστὸν πρόσωπον, καὶ νὰ προφυλάττῃ τὰς νέας του φίλας μὴ πάθωσί τι. Οὕτως ἡ Μαρία μὲ τὸν καλὸν τῆς τρόπον, καὶ μὲ συχνὰς καὶ προτροπικὰς ὁμιλίαις, τόσον διώρθωσε τὸν Θωμᾶν, τὸ πρῶτον ἄτακτον ἐκεῖνο παιδίον, ὥστε ἔγινε καλὸν καὶ χρήσιμον καὶ ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ εἶπῃ κακὰ λόγια, ἢ νὰ πράξῃ τι ἀπρεπές. Ἐκτοτε ἐσυνείησε νὰ πηγαίῃ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἤκουε μετὰ προσοχῆς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐνέπνευσαν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὁ ὁποῖος εἶναι φίλος τὸν ἀμαρτωλῶν, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν καρδίαν του ἐκ τῆς μικρᾶς του ἡλικίας. Τώρα λοιπὸν καὶ σεῖς, ὦ φίλτατό μου, ἐὰν ἔχητε κανένα ἐχθρόν, μὴ ζητῆτε νὰ τὸν βλάψῃτε ἀποδίδοντες εἰς

αὐτὸν τὸ κακόν, τὸ ὅποσον σὰς ἔκαμεν, ἀλλὰ λέγετέ του, ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε καὶ κάμνετε εἰς αὐτὸν ὅ,τι καλὸν δύνασθε. Ἔχετε εἰς τὸν νοῦν σας τὴν μικρὰν Μαρίαν, καί, κατ' ἐξοχίην, τὸν ἀγαπητὸν μας Σωτῆρα, ὁ ὅποτος ὅτε τὸν ὕβριζον οἱ Ἑβραῖοι δὲν ὕβριζε καὶ αὐτός, καὶ ὁ ὅποτος παραγγέλλει εἰς ἡμᾶς, «Νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν.» Καί, «Νὰ ἀνταποδίδωμεν καλὸν ἀντὶ κακοῦ.

ΠΑΤΡΙΚΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΙΒΡΑΪΜΗ.

Καλὸς πατήρ, παιδιά μου, λέγεται ἐκεῖνος, ὁ ὅποτος ὄχι μόνον φροντίζει νὰ τρέφῃ καὶ ἐνδύῃ τὰ τέκνα του, ἀλλὰ καὶ νὰ δίδῃ εἰς αὐτὰ καλὴν ἀνατροφήν, καὶ νὰ ἐμπνέῃ εἰς αὐτὰ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον. Ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐνάρετος βασιλεὺς λέγεται ἐκεῖνος, ὅστις ἀγαπᾷ τὸν λαόν του, ἀκούει τὰ παράπονά του, μετὰ πραότητος, ἀνακουρίζει τὰς δυστυχίας του, τὸν προφυλάττει ἀπὸ τοὺς κινδύνους, καὶ τέλος πάντων καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ὑπηκόων του.

Τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα ἐνὸς βασιλέως, ὁ ὅποτος δὲν ἦτο χριστιανός, φανερῶνει πόσον ἦσαν εὐτυχεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐκυβερνῶντο ἀπὸ τοιοῦτον φρόνιμον βασιλέα, ἂν καὶ δὲν εἶχε φωτισθῆ οὗτος ἀπὸ τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου.

Τώρα, ἐὰν εἴχετε ἐμπροσθέν σας ἓνα γεωγραφικὸν χάρτην, ἠθέλετε ἰδεῖ ὅτι μετὰξὺ Περσίας Μ. Θαλάσσης καὶ Κασπίας κεῖται μία ἀπὸ τὰς ἑξ ἑπαρχίας τῶν Καυκασίων χωρῶν, ὀνομαζομένη Σχιρουανή, ὅπου ἐβασίλευεν εἰς βασιλεὺς γλυκὺς, καταδεκτικὸς, φιλάνθρωπος, εὐσεβής, ὁ ὅποτος ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του ὡς τέκνα του, καὶ ἄλ-

λην φροντίδα δὲν εἶχε, παρὰ πῶς νὰ τοὺς κάμῃ εὐτυχεῖς.

Ὁ ἡγεμὼν οὗτος ὀνομάζετο Ἰβραΐμης. Ἐκυβέρνα τὸ βασιλείον του μὲ νόμους λαμπροῦς, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπετάσσετο καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος μετὰ σεβασμοῦ, ἐπηγρύπνει προσεκτικῶς, ὥστε οἱ ὑπουργοὶ του ν' ἀποδίδωσιν εἰς καθένα ἄκραν δικαιοσύνην, ἀντήμειβε καὶ ἐτιμῶρει μετὰ φρονήσεως, ὅτε ὑπῆρχεν ἀνάγκη ἐνεψύχωνε μετὰ συνέσεως τὴν γεωργίαν, τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὰς τέχνας, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου κατάρθρωσε νὰ φέρῃ τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἡσυχίαν εἰς ὅλον τὸ κράτος του, ἐτι δὲ καὶ τὴν ἀφθονίαν παντὸς ἀγαθοῦ πράγματος.

Ἐνῶ δὲ ὁ λαὸς ἀπήλαυε τῶν ἀγαθῶν τῆς πατρικῆς ταύτης Κυβερνήσεως καὶ ἠυλόγει ὀλοψύχως τὸν Ἰβραΐμην, αἶφνης ἠκούσθη, ὅτι κάποιος θηριώδης κατακτητῆς τῆς Ἀσίας, Ταμερλάνος ὀνομαζόμενος, ἢ Τιμουρ-λάνκ δηλ. Τιμουρ χωλός, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ σὰς λαλήσω εἰς τὰ κατόπιν φυλλάδια, ἐξεστράτευσεν μὲ πολυάριθμον στρατὸν διὰ νὰ κυριεύσῃ τὴν Σχιρουανήν, καὶ τὴν προσθήσῃ εἰς τὰς λοιπὰς του κατακτήσεις.

Τὴν τρομερὰν ταύτην εἶδῃσιν ἀκούσας ὁ Ἰβραΐμης κατετρόμαξε, καὶ ἀνησυχῶν περισσότερον διὰ τὸν λαόν του, παρὰ διὰ τὸν ἑαυτόν του, παρευθὺς συνεχάλεσεν εἰς συμβούλιον τοὺς ὑπουργοὺς του, διὰ ν' ἀποφασίσωσι τί ἔπρεπε νὰ κάμωσιν εἰς τόσον μέγαν κίνδυνον. Αἱ γνώμαι διηρέθησαν εἰς δύο· καὶ ἡ μὲν μία ἦτο νὰ λάβωσιν ὅλοι οἱ πολῖται τὰ ὄπλα καὶ νὰ πολεμήσωσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μὲ ἀπελπισίαν, διότι εἰρήνην δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐλπίσῃ τις ἀπὸ τὸν βάρβαρον Ταμερλάνον, παρὰ αἰχμαλωσίαν ἀφόρητον καὶ ἄτιμον. Ἡ δὲ ἄλλη γνώμη ἦτο ν' ἀποσυρθῇ ὁ βασιλεὺς μὲ τοὺς θησαυροὺς του εἰς ἄλλον

τινά τόπον, ὅπου ἤθελον μεταβῆ καὶ αἱ ἐπισημότεραι οἰκογένειαι τοῦ κράτους καὶ μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρίδος του, διότι ὁ θηριώδης κατακτητῆς Ταμερλάνος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ εἰς τόπον ἔρημον ἀπὸ κατοίκους, ἀλλ' ἢ φιλοδοξία του ἤθελε τὸν φέρεῖ εἰς ἄλλας χώρας μακρυνάς. Ὁ δὲ Ἰβραήμης ἀπεκρίθη· «Οὔτε τὸν πόλεμον θέλω, οὔτε τὴν φυγὴν. Τοιαῦτα μέτρα, τὰ ὅποια θέλουσι προξενήσῃ τὸν ὄλεθρον τοῦ κράτους μου δὲν θέλω νὰ τὰ ἀκούσω. Ὑπάρχει καλλίτερος τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐλπίζω νὰ σὰς σώσω ὅλους. Μετ' ὀλίγον θὰ ἰδῆτε. Ἐν τούτοις παρακαλεῖτε τὸν Θεὸν διὰ νὰ εὐδοκήσῃ, ὥστε νὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ σκοποῦ μας.»

Ἀφοῦ διελύθη τὸ συμβούλιον, παρευθὺς ἐτοιμάζει πλούσια δῶρα διὰ νὰ τὰ προσφέρῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸν Ταμερλάνον, καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν σωτηρίαν τοῦ λαοῦ του. Ὁ Ταμερλάνος εἶχε διατεταγμένον, ὥστε τὰ δῶρα, τὰ ὅποια προσέφερον εἰς αὐτόν, νὰ ἦναι ἑννέα τὸν ἀριθμὸν ἀπὸ καθὲν εἶδος. Ὁ Ἰβραήμης γνωρίζων τούτο, παρουσιάζεται ἐνώπιον τοῦ κατακτητοῦ, καὶ προσφέρει εἰς αὐτόν ἑννέα λαμπροὺς ἵππους μὲ πλουσίας ἵπποσκευάς, κεκοσμημένας μὲ χρυσὸν καὶ μὲ μαργαρίτας· ἑννέα λεοπαρδάλεις, συνειθισμένας εἰς κηνύγιον (ὡς ἀνέγνωτε εἰς τὰ προηγούμενα φυλλάδια) ὅσας μὲ περιλαίμια χρυσοκέντητα· ἑννέα σκηνὰς κεντημένας μὲ χρυσὸν καὶ ἄργυρον· ἑννέα τάπητας τῶν Ἰνδιῶν, ἐξηργασμένας μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα· ἑννέα χρυσὰ ἀγγεῖα ἐστολισμένα μὲ πολυτιμοτάτους ἀδάμαντας, καὶ ἅλα πολλὰ δῶρα μεγαλοπρεπῆ καὶ θαυμασίας ἐργασίας. Τοῦ προσέφερε δὲ καὶ δούλους, οἱ ὅποιοι ὁμως δὲν ἦσαν ἑννέα, ἀλλὰ μόνον ὀκτώ.

«Ποῦ εἶναι ὁ ἑννατος; ἀνέκραξε τότε μεθ' ὑπερηφανείας ὁ βασιλεὺς τῆς Ταρταρίας Ταμερλάνος.—Εἶναι εἰς τοὺς πόδας σου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰβραήμης, προσπίπτων ἐνώπιόν του· δὲν θέλετε εὐρεῖ ταπεινότερον καὶ πιστότερον δούλον ἀπ' ἐμέ. Τὰς ἀλύσεις μου θέλω ὑποφέρει ἀγογγύστως, ἐὰν ἐπιτύχω παρ' ὑμῶν τὴν ζωὴν καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ λαοῦ μου. Ἄ! λάβετε οἶκτον δι' αὐτόν, μὴ τὸν κακοποιήσητε καὶ κάμετε εἰς ἐμέ ὅ,τι θέλετε, εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας.»

Ἡ πράξις αὕτη τοῦ Ἰβραήμη ἐμαλάκυνε τὸν Ταμερλάνον, καὶ ἐνῶ ἡ καρδία του ἦτο ἐκ φύσεως ἀγρία, μεταβλήθη αἰφνης, καὶ σηκώσας τὸν Ἰβραήμην ἐκ τῆς γῆς εἶπε· «Τόσον σπανία ἀρετὴ εἶναι ἀξία ἄλλου πράγματος παρὰ τὴν αἰχμαλωσίαν. Θὰ ἦσθε ὁ πρῶτος καὶ ὁ στενώτερος φίλος μου. Θὰ σὲ ἔχω εἰς τόπον πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ. Ἐπίστρεψον πρὸς τὸν λαόν σου χαίρων καὶ εὐχαριστημένος, καὶ ἐξακολούθει νὰ γίνῃσαι πρόξενος εὐδαιμονίας εἰς αὐτόν, ὡς ἔκαμνες καὶ ἕως τώρα. Ἐὰν ὁ πρωρισμὸς μου δὲν μὲ ἐκάλει εἰς μεγαλειτέρας καὶ λαμπροτέρας ἐπιχειρήσεις, ἢ πλέον εὐχάριστος ἐπιθυμία μου ἦθελεν εἶσθαι νὰ σὲ μιμηθῶ ἐντελῶς, ζῶν εἰς βασιλείον περιωρισμένον.»

ΟΙ ΛΥΚΟΙ.

α.

Εὐγενῆς τις κυρία, ἢ ὁποία κατῴκει εἰς μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν πλησίον ἑνὸς δάσους τῶν Παρισίων, εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ θυγάτριόν της.

«Ἐνθυμείσαι, Σοφία, ὅτι σοῦ ὑπεσχέθην νὰ σὲ πάρω μαζύ μου εἰς ἓνα τῶν μεγάλων ἐσπερινῶν μου περιπά-

των, εὐν ἦται φρονίμη καὶ ἐπιμελής; Ἐπόψε θὰ ὑπάγω εἰς τὸ ὑποστειτικὸν διαβαίνουσα διὰ μέσου τοῦ δάσους καὶ θὰ ἔλθῃς καὶ σύ· πρόσεξον ὅμως νὰ μὴ στέκησαι ὀπισθέν μου· ἤξεύρεις, ὅτι περιπατῶ ὀγλήγορα, καὶ ἂν μείνης ὀπίσω ἐμπορῶ νὰ σὲ χάσω.»

« Ἄς τρέξωμεν διὰ νὰ σώσωμεν τὸ δυστυχὲς κοράσιον ! »

Ἡ Σοφία ὑπερευχαριστηθεῖσα, διότι ἐμελλε νὰ κάμῃ ἓνα τόσο ἐκτεταμένον περίπατον, ὑπεσχέθη νὰ παρακο-
λουθῇ κατὰ πόδας τὴν μητέρα της διὰ νὰ μὴ περιπλανηθῇ

εἰς τὸ δάσος. Ἡ δὲ χαρὰ της ἐπηύξησεν ἀκόμη περισ-
σότερον, διότι καὶ ὁ ἀνώτερος ἀπ' αὐτὴν κατὰ τὴν ἡλι-
κίαν ἐξάδελφός της Παῦλος ἐμελλε νὰ τὴν συνοδεύσῃ.

Ἐπῆραν λοιπὸν τὸν δρόμον, καὶ ἕως εἰς ἓν διάστημα περιεπάτουσαν πολλὰ φρονίμως ὀπισθεν τῆς μητρός· τέσ-
σαρες δὲ ὥραϊοι σκύλοι τοὺς παρηκολούθουσαν, οἱ ὅποιοι
ἄλλοτε μὲν προπορευόμενοι καὶ πηδῶντες, ἄλλοτε δὲ μέ-
νοντες ὀπίσω καὶ παλαίοντες διεσκέδαζον τὰ μικρὰ παιδία.

Ἀφοῦ δὲ ἐφθασαν εἰς τὸ δάσος, ἤρχισαν νὰ κόπτωσιν
ἄνοιη, ἀλλὰ πάντοτε ἐπρόσεχον νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται
τῆς μητρός.

Ἐνῶ δὲ ἐπορεύοντο τοιοῦτοτρόπως, ἡ Σοφία παρετήρησε
πολλὰς χαμοκερασίας καταφορτωμένας ἀπὸ χαμοκέρασα.

Τί ὥραϊα χαμοκέρασα! ἀνέκραξε. Κρίμα, ὅτι δὲν ἐμ-
πορεῖ κανεὶς νὰ φάγῃ ὀλίγα.

Ἡ μήτηρ ἤκουσε τὸν λόγον τοῦτον τῆς θυγατρὸς
της, καὶ στραφεῖσα τῆς εἶπε νὰ μὴ σταθῇ.

Ἡ Σοφία ἐστέναξε, καὶ ὡς παραπονεμένη ἐθεώρησε τὰ
χαμοκέρασα, τὰ ὅποια ὑπερηγάπα.

« Μὴ τὰ βλέπῃς, εἶπεν ὁ Παῦλος, οὐδὲ νὰ τὰ συλλο-
λογίζῃσαι κἂν πρέπει. »

— Θὰ ἦναι πολὺ νόστιμα, διότι παρατήρησον, Παῦλε,
πόσον κόκκινα εἶναι, πόσον ὥραϊα, πόσον ὠριμα.

— Ὅσον τὰ παρατρεῖς, τόσοον περισσότερο τὰ ἐπι-
θυμεῖς. Αφοῦ ἄπαξ ἡ θεία μου σοῦ τὰ ἀπηγόρευσε, τί σὲ
ὠφελεῖ νὰ τὰ θεωρῆς;

— Ἐπιθυμῶ νὰ κόψω ἓν μόνον, δὲν θ' ἀργήσωμεν.
Στάσου, Παῦλε, πηγαίνομεν ὁμοῦ.

— Ὅχι, δὲν θέλω νὰ παρακούσω τὴν θείαν μου, καὶ
ἐπομένως νὰ χαθῶ εἰς τὸ δάσος τοῦτο.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι κίνδυνος· ἡ μήτηρ εἶπε τοῦτο ἐπίτηδες διὰ νὰ μᾶς φοβίσῃ· εὐρίσκομεν πάλιν τὸν δρόμον, καὶ ὀπίσω ἂν μείνωμεν.

— Ὅχι, ὄχι· τὸ δάσος εἶναι πολλὰ πυκνόν, καὶ εἶναι πολὺ εὐκόλον νὰ μὴ ἀνεύρωμεν τὸν δρόμον, ἀφοῦ τὸν χάσωμεν.

— Κάμε ὅπως θέλεις δειλέ, ἐγὼ εὐθὺς ἀφοῦ ἴδω χαμοκέρασα, ὡς τὰ πρῶτα, θὰ σταθῶ νὰ φάγω μερικά.

— Ἐγὼ, ἐξαδέλφη μου, δὲν εἶμαι δειλός, σὺ ὅμως εἶσαι παρήκοος καὶ λαίμαργος· ἐγὼ σὲ ἀφίνω, διότι προτιμῶ νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν θεῖαν μου· πρόσεχε ὅμως μὴ πάθῃς τίποτε.

β'.

Ὁ Παῦλος παρηκολούθει πάντοτε τὴν θεῖαν του, ἡ ὁποία περιεπάτει χωρὶς νὰ στραφῇ διόλου, καὶ οἱ σκύλοι ἐξηκολούθουν παίζοντες. Ἡ δὲ Σοφία μετ' ὀλίγον παρατηρήσασα, ὅτι εἰς ἓνα τόπον ὑπῆρχον ὠραῖα χαμοκέρασα ἐστάθη καὶ ἔκοψεν ἓν, ἔπειτα ἄλλο ἓν, καὶ ἀκόμη ἓν, καὶ ἐπομένως διὰ νὰ τὰ κόπητῃ μὲ περισσότεραν εὐκολίαν καὶ ταχύτητα ἐκάθησε κατὰ γῆς· ἀπὸ καιρὸν δὲ εἰς καιρὸν ὕψωνε τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν μητέρα καὶ τὸν Παῦλον, οἱ ὅποιοι ἀπεμακρύνοντο ἀπ' αὐτὴν. Οἱ σκύλοι ὅμως ἤρχισαν ν' ἀνησυχῶσιν, ἔτρεχον πρὸς τὸ δάσος, ἐπανήρχοντο πρὸς τὴν κυρίαν των, τὴν περιεκύκλωνον, ὥστε τὴν ἔκαμαν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι κάτι τι συνέβαινε· παρατηρήσασα δὲ μετὰ προσοχῆς, εἶδεν, ὅτι μεταξὺ τῶν φύλλων τῶν θάμνων ἐφαίνοντο ὀφθαλμοὶ ἀστραπηβόλοι καὶ ἄγριοι. Συγχρόνως δὲ ἠκούσθη τρίξιμον κλαδίων θραυομένων καὶ φύλλων ξηρῶν. Στραφεῖσα δὲ διὰ νὰ παραγγείλῃ εἰς τὰ παιδιά νὰ προπορεύωνται, ὁ-

ποῖος ὑπῆρξεν ὁ τρόμος της, ὅτε εἶδε μόνον τὸν Παῦλον!
«Ποῦ εἶναι ἡ Σοφία; ἀνεφώνησεν.

— Ἡθέλησε, θεῖα μου, εἶπεν ὁ Παῦλος, νὰ μείνῃ ὀπίσω διὰ νὰ συνάξῃ χαμοκέρασα.

— Ἄ! δυστυχεὲς κοράσιον! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ, τί ἔκαμες; μᾶς παρακολουθοῦσιν οἱ λύκοι. Ἄς στραφῶμεν, Παῦλε, νὰ τὸ σώσωμεν, ἐν ἧναι ἀκόμη καιρὸς.

Ἡ μήτηρ ἔτρεξε μὲ τὸν ἔντρομον Παῦλον καὶ μὲ τοὺς σκύλους εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐνόμιζεν, ὅτι ἔμεινεν ἡ Σοφία· ἐκάθητο δὲ τὸ καλόν μας τοῦτο κοράσιον ἐν τῷ μέσῳ χαμοκεράσων καὶ ἔτρωγε μὲ ὄλην της τὴν ἡσυχίαν. Ἐξαφνα, δύο σκύλοι ἐξέβαλον φωνὴν θλιβεράν· καὶ ἔτρεξαν μὲ ὄλην των τὴν ὀρμὴν πρὸς τὴν Σοφίαν. Συγχρόνως καὶ εἷς λύκος μέγας, μὲ λαμποκοποῦντας ὀφθαλμούς, καὶ μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν, ἐξέβαλε τὴν κεφαλὴν του ἐκτὸς τῶν πυκνῶν θάμνων μὲ πολλὴν προφύλαξιν, καὶ βλέπων τοὺς σκύλους ἐρχομένους ἐδίστασεν ὀλίγον· ἀλλὰ θαρρῶν, ὅτι πρὶν φθάσωσιν αὐτοί, ἠδύνατο ν' ἀρπάξῃ τὴν Σοφίαν καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ τὴν καταφάγῃ ἔπειτα, ἔκαμεν ἓν μέγα καὶ φοβερόν πήδημα καὶ ὤρμησε πρὸς αὐτὴν. Οἱ δὲ σκύλοι βλέποντες τὸν κίνδυνον τῆς μικρᾶς των κυρίας καὶ ἐνθαρρυνόμενοι ἀπὸ τὰς κραυγὰς τῆς ἐμφοδίου μητρὸς καὶ τοῦ Παύλου, ἐπηύξησαν τὴν ταχύτητά των καὶ ἐφώρμησαν κατὰ τοῦ λύκου τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρπαξεν ἀπὸ τὸ φόρεμα τὴν Σοφίαν διὰ νὰ τὴν σύρῃ εἰς τὸ δάσος. Ὁ δὲ λύκος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὰ δαγκάματα τῶν σκύλων, ἀφῆκε τὴν Σοφίαν καὶ ἤρχισε τώρα νὰ παλαίῃ μὲ αὐτοὺς μὲ πολλὴν λύσσαν. Ὁ κίνδυνος τῶν σκύλων ἐγένετο ἀκόμη μεγαλειότερος· διότι δύο ἄλλοι λύκοι, οἱ ὅποιοι εἶ-

χον παρακολουθήσει τὴν μητέρα τῆς Σοφίας, ἔτρεξαν καὶ αὐτοὶ ἐναντίον των ἄλλ' οἱ σκύλοι ἐπολέμησαν τόσον ἀνδρείως, ὥστε μετ' ὀλίγον ἔτρεψαν τοὺς λύκους εἰς φυγὴν· ἔπειτα καταπληγωμένοι καὶ καταιματωμένοι ὡς ἦσαν, ἤλθον καὶ ἐγλυφον τὰς χεῖρας τῆς κυρίας των καὶ τῶν παιδίων, τῶν ὁποίων ἡ καρδία ἐκτύπα σφοδρῶς καθ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς μάχης. Ἡ δὲ κυρία, ἀφοῦ τοὺς ἐχάδευσε, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ὑποστατικόν, καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς, κρατοῦσα ἀπὸ τὰς χεῖρας τὰ παιδιά, καὶ περιτριγυρισμένη ἀπὸ τοὺς ἀνδρείους ὑπερασπιστὰς τῆς, τοὺς σκύλους.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΥΛΟΥ.

Παιδίον τι δεκατριῶν ἐτῶν, Παῦλος ὀνομαζόμενον, ζητεῖ συμβουλὰς ἀπὸ τὸν Κύριον τοῦ πατρός του, πῶς πρέπει νὰ φέρηται, ἐνῶ μέλλει νὰ ἔμβῃ ὡς μαθητῆς εἰς ἓν μαχαιροποιεῖον.

Ἐν τῇ 1 Φεβρ. 1852.

Κύριε!

Ἐφάνητε τόσον εὐεργετικὸς εἰς τὴν οἰκογένειάν μας, ὥστε φοβοῦμαι μήπως σὰς ἐνοχλήσω, ἐὰν σὰς φανερώσω τί μέλλω νὰ κάμω, καὶ ζητήσω πάλιν τὴν βοήθειάν σας.

Ἀφ' ὅτου ὁ πατήρ μου ἐνουμφεύθη καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν σας, δὲν ἐπαύσατε ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς εὐεργετῆτε· καὶ τώρα πάλιν τοῦ ἐστείλατε τριακόσια φράγκα (μία δραχμὴ καὶ ἑνδεκα λεπτὰ τὸ φράγκον), διὰ νὰ πληρώσω, ὅταν θὰ ἔμβω εἰς τὸ κατάστημα τοῦ μαχαιροποιοῦ Λαγκρέση, διὰ νὰ μάθω τὴν μαχαιροποιίαν.

Πῶς ἐμπορῶ νὰ μὴ ἦμαι εὐγνωμῶν διὰ τόσας εὐεργεσίας!

Ἄλλ' ὦ Κύριέ μου! Σὰς παρακαλῶ θερμῶς νὰ προσθέσητε εἰς τόσας καλοσύνας καὶ μίαν ἄλλην ἀκόμη!

Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἀναχωρῶ πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ Κυρίου μου. Ἐλπίζω, ὅτι ἀφοῦ μάθω τὴν τέχνην αὐτὴν, θέλω κερδίζει πολλὰ χρήματα· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπάγω πολὺ μακρὰν τῶν γονέων μου, εἰς πόλιν ὅπου, οὔτε φίλον, οὔτε ὀδηγὸν θέλω ἔχει.

Ὅθεν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ὠφελίμων συμβουλὰς. Ἐὰν λοιπὸν ἐξοδεύσητε πρὸς χάριν μου ἡμίσειαν ὥραν, καὶ γράψητε ὀλίγας λέξεις διὰ νὰ μὲ ὀδηγήσητε πῶς πρέπει νὰ φέρωμαι, ἢ ἐπιστολὴ σας θὰ ἦναι δι' ἐμὲ πολυτιμότερα ἀπὸ τὸ ἀργύριον καὶ ἀπὸ τὸ χρυσίον.

Ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας μας μοῦ ἐχάρισεν ἐν χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον θέλω φυλάττει εἰς ὄλην μου τὴν ζωὴν διὰ νὰ τὸν ἐνθυμῶμαι, καὶ εἰς αὐτὸ θὰ βάλω τὴν ἐπιστολήν σας· τὸ ἑσπέρας ὅταν μέλλω νὰ κοιμηθῶ, θὰ τὴν ἀναγινώσκω, καὶ τὴν ἡμέραν θὰ τὴν ἐναποθέτω εἰς τὸν κόλπον μου.

Ἡ χεὶρ μου τρέμει ἐνόςῃ σὰς γράφω, διότι κλαίω ἐνθυμούμενος, ὅτι μέλλω ν' ἀφήσω τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα μου· ἀλλὰ θὰ προσπαθῆσω νὰ λάβω θάρρος.

Μένω, Κύριε, μετὰ εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ.

Ταπεινότητος καὶ εὐπειθέστατος δούλος Σας

Παῦλος

Μίαν παρατήρησιν ἔχω νὰ σὰς κάμω, φίλτατοι παῖδες, διὰ νὰ ἐννοήσητε καλλίτερα τὴν παρούσαν ἐπιστολήν.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Τουρκίαν, ὅσοι θέλουσι νὰ μάθωσι καμμίαν τέχνην, τὴν ῥαπτικήν, λ. χ. τὴν τε-

κτονικήν, τὴν ὑποδηματοποιίαν κλπ. δὲν πληρῶνουσιν εἰς τοὺς τεχνίτας, ἀλλὰ καὶ τρέφονται ἀπ' αὐτοῦς, ἕως οὗ ἀρχίσωσι νὰ συνειθίσωσι τὴν τέχνην· μετὰ ταῦτα μισθοδοτοῦνται βαθμηδὸν ἀναλόγως τῆς ἀξίας των. Εἰς τὴν Εὐρώπῃν ὁμοῦς ὁ μαθητὴς πληρῶνει τὸν μαγίστορα, (ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς τὸν διδάσκαλον), ἕως τρία ἢ τέσσαρα ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐξακολουθεῖ ἡ μαθητεία του, καὶ ἔπειτα ἀρχίζει νὰ λαμβάνῃ μισθὸν κατὰ τὴν ἰκανότητα, τὴν ὁποῖαν ἀπέκτησεν εἰς τὸ διάστημα ἐκεῖνο.

Παρατηρήσατε, φίλτατοι παῖδες, μετὰ πόσης εὐγενείας καὶ εὐγνωμοσύνης ζητεῖ ὁ δεκατριετής καὶ πτωχὸς Παῦλος τὴν χάριν τοῦ νὰ περιγράψῃ εἰς αὐτὸν ὁ πρῶην Κύριος τοῦ πατρὸς του τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον ὡς μαθητεύομενος πρέπει νὰ πολιτεύηται, τὸ ὁποῖον ὁ ἐνάρετος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἔκαμε, καθὼς θέλετε ἰδεῖ εἰς τὰ ἀκόλουθα φυλλάδια.

Ἐὰν λοιπὸν καὶ σεῖς ἐνίοτε θέλετε νὰ ζητήσητε καμμίαν χάριν, πρέπει νὰ προσπαθῆτε μὲ τὸν γλυκὺν τρόπον σας νὰ κάμνητε τοῦτο, καὶ οὐχὶ ἀποτόμως καὶ ἀπαιτητικῶς, καθὼς κάμνουςι τὰ κακὰ ἐκεῖνα παιδία, τὰ ὁποῖα ὅταν ζητῶσι τίποτε ἀπὸ τὴν μητέρα των, κτηπῶσι καὶ χεῖρας καὶ πόδας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἀρμόζει εἰς τὰ καλῶς ἀνατεθραμμένα παιδία.

ΠΕΡΙ ΧΑΡΤΟΥ.

Εἰς τὸ φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωτε προηγουμένως, σὰς ἀνέφερον περὶ παπύρου καὶ μεμβράνης· τῶρα θὰ λαλήσωμεν καὶ περὶ χάρτου καὶ πῶς κατασκευάζεται εἰς τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης.

Ἐποῦ συνάξωσι τὰ βαμβακῆρὰ ἢ λιναῖα παλαιοπάνα,

ἔτι δὲ καὶ τὰ παλαιόχαρτα, τὰ διαιρῶσιν εἰς διαφόρους τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἀξίας τοῦ χάρτου, τὸν ὁποῖον θέλουσι νὰ κατασκευάσωσι, τῆς στερεότητος, τῆς λεπτότητος καὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ. Ἐπειτα αὐτὰ τὰ βράκη βάλουσι εἰς τὸ ὕδωρ, διὰ κάμποσον καιρὸν διὰ νὰ σαπίσωσι, καὶ ἔπειτα ἀφοῦ κατακοπῶσι διὰ μηχανῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουσι κοπτερὰ μαχαίρια, τὰ μεταφέρουσιν εἰς διαφόρους κάδους· τοιοῦτοτρόπως ἔχομεν τῶρα μίαν μάζαν ἢ ζύμην δυσώδη καὶ φαιὰν ὡς τὸ χρῶμα τῆς στάκτης, τὴν ὁποῖαν καθαρίζουσι καὶ λευκαίνουσι μὲ ἐν ὑγρὸν πρασινοκίτρινον, ὀνομαζόμενον χλώριον, ὡς ἔχον τὸ χρῶμα τῆς χλόης. Ποίας δὲ ὠφελείας προξενεῖ τὸ χλώριον τοῦτο καὶ πῶς συνάγεται καὶ πόθεν, θέλετε μάθει, ὅταν προχωρήσητε εἰς μεγαλειτέρα μαθήματα. Ἀπὸ δὲ τὴν λευκασμένην ἐκείνην ζύμην τῶν παλαιοπάνων, κατασκευάζουσι τὸν χάρτην κατὰ δύο τρόπους δηλ. ἢ μὲ τύπους (καλούπια) ἢ μὲ μηχανάς.

Διὰ πολλὰ ἔτη κατεσκευάζον τὸν χάρτην μόνον μὲ τύπους· δηλαδή, ἀφοῦ προητοιμάζον τὰ πανία ὡς μίαν ζύμην, καθὼς εἶπομεν ἀνωτέρω, τὴν ἔχουσαν εἰς καλούπια, τὰ ὁποῖα εἶχον σειρὰς συρμάτων ὀρειχαλκίνων, (μπρουτζίνων)· ἔπειτα, ἀφοῦ ἡ ζύμη αὕτη τοῦ χάρτου ἐστράγγιζε, τὴν ἔθετον μεταξὺ ταινιῶν φλανέλλας διὰ νὰ πῆ τὸ νερόν, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἀπεξήραινον εἰς κλίβανον (φούρνον).

Τὴν σήμερον ὁμοῦς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται μηχανάς, διὰ τῶν ὁποίων κατασκευάζουσι τὸν χάρτην, κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς σχῆμα μακρᾶς ταινίας ἀπὸ ζύμην παλαιοπάνων, ἢ ὁποῖα θλίβεται μεταξὺ δύο μεγάλων ἐπίσης ταινιῶν φλαμέλλας διὰ νὰ πῆ τὸ νερόν· κατόπιν ἡ

μακρὰ αὕτη ταινία τοῦ χάρτου μετὰ τὰς φλανέλλας περνᾷ διὰ μέσου στρογγύλων τινῶν μηχανῶν, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσι κυλίνδρους, καὶ οἱ ὁποιοὶ πυρῶνονται ἐσωτερικῶς· τοιοῦτοτρόπως διαβαίνουσα ἡ ταινία ἐκείνη τοῦ χάρτου μετὰ τὰς φλανέλλας διὰ μέσου τῶν ζεστῶν κυλίνδρων ἀποξηραίνεται, καὶ ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον τῆς μηχανῆς, περιτυλίσσεται εἰς ἓνα ἄλλον μέγαν κύλινδρον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κόπτουσι τὸν χάρτην εἰς φύλλα.

Ο ΜΙΔΑΣ.

Εἰς τὸ τυρίον, εἰς τὸ μέλι καὶ εἰς ἄλλα τινὰ πράγματα εὐρίσκονται ζωύφια μικρότατα, ἐκ τῶν ὁποίων ἓν εἶδος ὀνομάζεται Μίδασις. Αὐτὸς ἔχει κεφαλὴν, ὡς δύνασθε νὰ τὸ καταλάβητε καὶ μόνοι σας, πολλὰ μικρὰν, στόμα ὡς ἓν στίγμα, δύο ὀφθαλμοὺς καὶ ἑξὶ πόδας ἀναλόγους μετὰ τὸ σῶμά του. Τὸ θῆλυ γεννᾷ αὐγά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκκολάπτονται τὰ νεογνὰ ἐντελῶς ἐσχηματισμένα· λέγουσι δέ, ὅτι ἀπὸ τὰ αὐγά ταῦτα 91, 120,000 δύγανται νὰ κρατήσωσι τόπον αὐγοῦ περιστερᾶς. Συλλογισθῆτε λοιπόν, παιδιά μου, πόσον ἐλάχιστον εἶναι τὸ μέγεθος τοῦ αὐγοῦ τούτου.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκόραφον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Πῶς νὰ ἐκδικώμεθα τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν. — 2. Πατρικὴ βασιλεία τοῦ Ἰβραήμη. — 3. Οἱ Λύκοι, μετὰ εἰκονογραφίας. — 4. Ἐπιτολὴ τοῦ μικροῦ Παύλου. — 5. Περί χάρτου. — 6. Ὁ Μίδασις.